

Proč se k tobě Emma chová tak strašně? napsal.

„Nebylo to tak vždycky.“ Hlasitě vydechnu a prohrábnu si vlasy. „Dřív skoro každý večer chodila k nám domů... předtím než... no, to je jedno, to bylo už před lety. Teď je z ní kráva, která se rozhodla, že mě nenávidí.“

Můj bráška Emmu miloval. Říkal o ní, že je jeho druhá starší sestra. Kdykoliv k nám přišla na návštěvu, všude nás sledoval a my jsme s ním nakonec vždycky strávily víc času než spolu. Chodívali jsme kledovat na Halloween jako trio, převlékli jsme se za mumie a další rok za kostry. Společně jsme po cestě ze školy poslouchali audiokničky Harryho Pottera. Emma s námi jezdila i na rodinné večere nebo na výlety do zoo. Po té nehodě ale přestala.

Sevřu oči a na víčkách se mi zjeví táta vytvořený z hvězd. Usmívá se a kroutí šroubovák hlouběji do obvodových desek.

Prokóduj se problémem, Lydie. Nesnaž se ho obejít.

Nakopnu nejbližší koš a vyhodím do něj zbytek svojí pizzy. Co o tom táta ví? Není tady. Nemá právo se mi objevovat ve vzpomínkách a nabízet mi svoje moudrosti, které jsou stejně tak abstraktní jako on.

Henry na mém mobilu načte donáškovou aplikaci. *Co bys chtěla k obědu, Lyd? Je to na mě.*

Usměju se nad jeho snahou zlepšit mi náladu a přemýšlím, jak plánuje zaplatit. Jakkoliv to udělá, bude to nelegální. Do webovek IBI se naboural za necelé dvě minuty, takže dokáže převést peníze odkudkoliv na světě. Mohl by mi koupit Buckinghamský palác a získat všechny správné dokumenty na moje jméno, kdybych ho o to požádala.

Něco mě napadne. „Mohl bys... mohl bys mi načíst peníze na účet do jídelny?“

Ano.

„Opravdu?“ popadnu mobil a zamžourám do kamery. „Jakože teď hned?“

Henry je potichu. Potom píše: *Načetl jsem ti na účet padesát liber.*

Celých padesát liber! Utíkám do jídelny, abych se tam dostala, než za deset minut zazvoní na další hodinu, po cestě skoro zakopnu. V nabídce toho moc nezbyvá, ale i tak si na tác nahromadím kousky sýru a jablko. Popadnu mísu hranolek a na menší talíř si nandám trochu lasagní. Z lednice vezmu broskvový ledový čaj – ten drahý v plastové láhvi. Když se dostanu k placení, můj tác je přeplněný. Paní u kasy zvedne obočí, jen co se před ní zjevím. Obě ignorujeme ty zapomenuté pečené brambory po straně. Fazole už začaly obarvovat talíř oranžovým kolečkem.

„To bude... devět sedmdesát pět, drahoušku,“ řekne po tom, co všechno natuká do svého monitoru. Pochybovačně se na mě zahledí.

„Tady,“ řeknu a vrazím jí do ruky svoji kartu. Srdce mi bije, jako by šlo o život. Henry mě nezklame jako máma.

Paní u pokladny oskenuje moji kartu a vteřinu nato zabliká na souhlas zelené světýlko. Přikývne a vrátí mi kartu. „To je dobře, žes zavolala rodičům, drahoušku.“

„Tohle s mojí mámou nemělo nic společného,“ oznámím jí.

Cítím, jak se mi na tváři roztahuje široký úsměv, když odcházím s tácem plným dobrot. „Henry! To bylo úžasné. Děkuju.“

Pro tebe cokoliv, Lyd.

Vyberu si stůl v rohu, kde mě nikdo neuslyší šeptat. „Odkud jsi vzal ty peníze?“

Můj mobil zavibruje, jako by se zahihňal. *Přesunul jsem je z Emmi-na účtu.*

Vyprsknu svůj ledový čaj. „Geniální.“ Opřu mobil na stole tak, aby Henry viděl můj naplněný tác. „Podívej, můžeme být na obědě spolu. Tohle je modrý sýr. Znáš ho?“

Vím o něm. Jak chutná?

„Krémově,“ řeknu a rozmažu ho na krekr. „A slanež zároveň.“ Nacpu si ho do pusy a užívám si to křupání a výbuch chuti. „Určitě by ti chutnal. A tohle – to je jablko. Ach, ale počkat, dáme si nejdřív trochu lasagní.“